

HET CIJFER + ONZE 5 WINNAARS!

5000 Geef toe: zo'n cijfer met veel nullen spreekt tot de verbeelding – alsof het om de prijzenpot van een kansspel gaat! Maar niets is minder waar: 5.000 slaat in dit geval op het maximum aantal pixels per foto die de website van TAZ kan verwerken. Zo bleek gisteren na een proefondervindelijke panne waarbij de site gedurende een kwartier, euh, plat lag. (Met een volledig blanco webpagina als gevolg.) Oorzaak van dit euvel was de foto in de *TAZette* van gisteren: een portret van de illustere schrijver Toon Tellegen in een flink hoge resolutie. Onze welgemeende excuses voor dit ongemak aan alle gebruikers van www.theateraanzee.be (Wel fijn dat we als festivalmedium zo'n impact hebben, maar dit geheel terzijde!)

Om het toch een beetje goed te maken, geven we hier graag de namen van de vijf winnaars voor de proeverij van diverse merken bubbels, morgen om 17 uur chez de KoffieQueen op Café Koer, ter ere van haar driejarig bestaan én van haar nieuwe feestmobiel. De vijf winnaars zijn: Arianne Jonckheere, Eva Herrijgers, Ilmer Rozendaal, Senne Pottie en Annemie Dewinter. Proficiat! Zij hadden op beide wedstrijden het juiste antwoord, namelijk: Josse De Pauw komt dagelijks langs bij de Queen voor een pittige espresso. En het broertje van koffiecavaran Marcel heet... Maurice. Santé! www.koffiequeen.be

TELEX

Eén kort bericht voor onze vrienden van de Islam, vandaag dag twee van de Ramadan.

MIDDAGSHOW: BROOD EN SPELEN! Een late-night show maar dan op volle noen! Gentse loetjes Renée en Margriet (actrices Magda Vandewalle en Tania Van der Sanden) interviewen jong talent en gevestigde waarden uit het TAZ-programma. Met gratis soep en brood voor iedereen die horen, zien en eten wil! Op dinsdag 2, donderdag 4 en zaterdag 6 augustus, telkens van 12u30 tot 14u in Club Terminus. Toegang gratis.

Vandaag in het Familiepark: om 14u30 leest Stefanie Claes voor, Aidi speelt muziek om 15u30 en Sioen om 17u30. Ontdek het talent dat in Kunstencentrum De Werf uit Brugge huist en ga naar de voorstellingen *Meesterwerk* en/of *Abel en Kain* om 13u30 of 16u30.

Na de films van Dominique Deruddere en Jan Decorte is het nu de beurt aan Marc Didden om een inleiding te geven bij zijn films: *Brussels By Night* (vandaag), *Istanbul* (morgen)

en *Sailors don't cry* (overmorgen). Jan Decorte dan weer 'ruilt' het witte doek voor de scène, hij staat vandaag samen met zijn vrouw Sigrid op het podium in *Tanzung*, om 19u in de OTC (Fizix). Voor de fans van Jan Decorte: tot het einde van TAZ loopt een snelboekactie voor de voorstelling *Oedipus / Bêt Noir* van Ultima Vez/Wim Vandekeybus, waarvoor Jan de tekst schreef. De dansproductie is op 4 en 5 november te zien in het Kursaal. Als je voor 7 augustus boekt, dan koop je je ticket aan slechts 12 euro (in plaats van 18 euro)!

Na vier drukke speeldagen krijgt het jonge theatergeweld op TAZ vandaag een rustdag. Nick Steur krijgt er echter niet genoeg van. Zoals het een echte nomade betaamt, beweegt hij zich weg van de geheime Nomadenlocatie en stelt hij zich aan het grote publiek bloot om 15u30 op het Vissersplein. In openlucht brengt hij er zijn performance *Freeze!* waarbij hij natuurstenen op elkaar laat balanceren. Geen lijm, cement of truc komt eraan te pas. Komt dat zien!

Vandaag zijn er gratis frietjes voor alle TAZmedewerkers! Op vertoon van de TAZ-badge krijg je 1 pakje friet t.w.v. 2,30 euro in Frituur 't Hazegras, Graaf de Smet de Naeyerlaan 20 (richting Delhaize, aan de lichten links).

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Synghel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Tienerjury: Maria-Victoria Bas (14), Cosima Bas (10), Stan Smets (10), Bavo Smets (14)

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Herman Sorgeloos, Nellie de Boer, Grietje Evenwel, Sebastiaan ter Burg, Pieterjan Volckaert, Phile Deprez Russ Escritt, Jean Brusselmans, Frauke Dendooven

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

TAZETTE #6

THEATERAANZEE.BE

DINSDAG 02/08/2011

INTERVIEW: PETER VERMEERSCH FLAT EARTH SOCIETY

"Een tuinier", zo omschrijft Josse De Pauw zijn kompaan Peter Vermeersch. "Hij zaait en plant het hele jaar door noten, refreinen en motiefjes en geeft ze met regelmaat aandacht waardoor ze groeien en bloeien. Dan is het een kwestie van tijdig oogsten." Vermeersch en zijn bigband Flat Earth Society stellen de rijke oogst van dit jaar voor in de filmvoorstelling *Hearsee* en tijdens hun concert op Café Koer.

Peter Vermeersch: "Josse ken ik al zo lang dat we onze vriendschap niet meer in jaren tellen. Hij stond in Amsterdam op de opening van De Brakke Grond, wij speelden op een tegenmanifestatie. Nu ja, een kwartier na ons optreden stonden we zelf in de Brakke Grond voor de gratis receptie. (*lacht*) Vorig jaar hebben we samen de gok gewaagd om *Weg* voor een groot publiek te hernemen op TAZ en dat is geweldig uitgedraaid. Ik had mijn twijfels omdat het een intieme voorstelling is, maar de passages over de zee kwamen perfect tot hun recht – alsof het een voorstelling van hier was. Het is heel dankbaar als je je als muzikant of acteur helemaal bloot geeft en je voelt dat het publiek betrokken raakt. Ook met FES overleven we enkel bij gratie van een aandachtig publiek. Zelfs als die vonk van het moment er niet is, proberen we altijd te spelen voor elke luisteraar apart. Op onze manier dan, zonder de Bart Peeters uit te hangen en om de haverklap te vragen of iedereen nog wel 'happy' is... Ik geloof heel erg in live spelen en de aparte energie die het meebrengt. Daarom mijd ik studio's steeds meer en geloof ik ook niet in de perfecte song. Daarin ben ik helemaal anders dan Tom Barman. Die kan eindeloos blijven vijlen aan een detail. Ik werk graag samen met mensen als Tom en Kamagurka omdat ze perfect weten wat ze willen. Als ze iets in hun hoofd of hun lijf hebben moet het er absoluut uit en dan durven ze ook springen zonder omzien. Met het ouder worden stel ik me steeds makkelijker in dienst van dat doel en beperk ik

me tot voorstellen formuleren, als een soort katalysator. Ik heb onderhand wel gemerkt dat samenwerkingen niet per se fantastische resultaten opleveren. Ik huiver van dat jazz-idee om zomaar wat artiesten samen te gooien die er dan wel iets van zullen bakken. Eigenlijk is dat ook de reden dat ik de FES in het leven geroepen heb. Ik schreef stukken voor klassieke ensembles en merkte dat die nooit echt tot leven kwamen. Ik twijfelde of het aan mijn composities lag of aan het orkest dat ze niet genoeg ingestudeerd had. Dus heb ik besloten om het hele proces zelf in handen te nemen door alleen nog met vrienden te werken. Intussen val ik voor 100% samen met de FES. Ik heb mijn klarinet en mijn orkest en dat volstaat om mijn zin te kunnen doen.

"Ik had ooit de vrees dat mijn inspiratie op een dag op zou zijn, dat alle melodieën uitgeput zouden raken zoals ruwe olie. Maar na dertien jaar FES hebben we nog genoeg munitie om scherp te blijven, vooral omdat we ons repertoire blijven vernieuwen. *Hearsee* is zo'n idee waar ik al enkele jaren mee rondliep en waarvan ik merkte dat de band het snel oppikte. Niet dat ik mijn zin anders niet had doorgedreven. (*lacht*) Ik wilde al lang iets doen met beelden, en liever dan te wachten tot ze mij komen vragen voor een filmscore, heb ik mijn eigen film samengesteld en ben ik daar mee aan de slag gegaan. We spelen twintig uiteenlopende fragmenten, van een vergeten animatiefilmpje tot sovjetpropaganda die beweert een dode hond weer tot leven te kunnen wekken. Geweldig

overtuigend als je Laïka plots kwispelstaartend van de operatietafel ziet springen. *(lucht) Boot en berg* is een ander project dat in de steigers staat, opnieuw samen met Josse De Pauw. Het gaat om de Titanic als symbool voor de menselijke hoogmoed – maar dan bekeken vanuit het standpunt van de ijsberg. *(lucht)*

“Ik zit nooit te wachten op een idee om iets te doen, het werkt omgekeerd. Ik doe maar wat en dan komen de ideeën vanzelf wel. De enige discipline bestaat erin dat ik dat plichtsgetrouw elke dag van 9 tot 18 uur doe. Dat beeld van een tuinier klopt wel, al kan je het evengoed met een schilder vergelijken. Die heeft tien doeken hangen en krijgt door een lichtinval of door een kleur te gebruiken misschien weer een nieuw inzicht in een ander. Waarschijnlijk moet ik er professionelere termen bij bedenken, maar de basis blijft nog steeds onophoudelijk knoeien. Dat ik mijn dagen daar mee kan vullen en er nog van kan leven, maakt van mij een gelukskind. Als ik ergens trots op ben, is het dat ik consequent nee heb gezegd tegen opdrachten die je eigenlijk niet kan weigeren. Ik kan iedereen nog recht in de ogen kijken.” (JD)

VANDAAG 22U - CAFÉ KOER

JONG MUZIEK: VAN HOOF EN THYS THE TALE OF PEBBLES AND THE RIVERMAN

“Heel soms heb je van die momenten tussen artiesten waarbij je direct weet dat het goed zit, dat het natuurlijk aanvoelt en het lijkt alsof je al jaren samenspeelt.” Zo voelde het voor Brit van Hoof (zang) toen ze Pieter Thys (gitaar) ontmoette tijdens het maken van ZMRMN, een jongerenproductie van Theater FroeFroe.

Ze staan hier als duo op Theater Aan Zee met ‘The Tale of Pebbles en the Riverman’, een muziekvoorstelling waarbij onder andere inspiratie gepuurd werd uit de wereldliteratuur. Een rode draad doorheen deze samenwerking, eerder toevallig dan bewust, is de zee: Z(ee) MRMN, The Riverman, vakanties aan zee, naaktzwemmen, verwijzingen in de lyrics naar het wijde sop... En hop, worden ze nu toch wel niet geselecteerd voor Jong Muziek op Theater Aan Zee zeker? De cirkel is rond!

Hartbrekende, rauwe Britse soul meets vurige, opvliegende Spaanse ‘duende’, of dat klinken zal, beoordeelt u zelf best van al! (ADW / CVC)

**VANDAAG 11U 30 IN FORT NAPOLEON
EN 17U IN CLUB TERMINUS**

RECENSIE: KEIN APPLAUS FÜR SCHEISSE PSYCHEDELISCHE PROVOCATIE OF PARODIE?

Vincent Riebeek en Florentina Holzinger maakten met *Kein Applaus für Scheisse* een potentieel schandaalstuk, dat late night geprogrammeerd staat en waarbij toegang onder de 18 jaar op eigen risico is. Toch, of net door die belofte van sensatie, is de Kunstacademie tot op de trappen gevuld. Zelf bekijken wij de voorstelling tussen de benen van Dirk Roofthoof. U mag zich daar vanalles bij voorstellen. Dan bent u meteen in de juiste sfeer voor wat volgt in deze behoorlijk expliciete productie.

Verkleed als *future hippies* met fluorescerende armbandjes dwarrelen Riebeek en Holzinger over het podium. De rolschaatsact waarmee *Kein Applaus* begon bij de try-out op Batârdfestival en bij de première in KC nona, is er nu uit. Het stuk is een levende voorstelling waarin de volgorde van de scènes niet vast staat, net zoals Ivo Dimchev soms ook doet. Maar deze psychedelische *warriors* durven zelfs nog radicaler aan zelfdestructie te doen dan de Bulgaarse performer. Zoiets mafs en goor zag u nog maar zelden op een podium.

Of toch: Riebeek trekt in de eerste scène een snoepveter uit de ontblote f**f van Holzinger, en smult die op. Een seksuele fantasie die we eerder al zagen bij Abattoir Fermé. Daarnaast bespeuren we ook vele knipogen naar de performancekunst uit de jaren '70. Alles is al eens gedaan, maar niet in de knotsgekke afwisseling die dit zelfverklaarde koppel ons voorschotel. *Kein Applaus* laveert tussen parodie (titel: je gaat toch niet applaudisseren voor dit soort bullshit?) en gemeend de grenzen overschrijden tot het echt niet meer leuk is om te doen, laat staan om ernaar te kijken.

Zoals in wat volgt: de schokkende bewegingen van Holzingers lijf leiden niet tot seks, maar moeten haar maag voorbereiden om te braken. Al is het wel Riebeek die – na een eerste mislukte poging, zo geeft hij later toe – Holzinger vol blauwe smurrie zal kotsen. Het publiek slaat de handen voor de ogen, bang voor de gore dingen die misschien nog volgen.

Het heftigste is dan achter de rug, en er ontstaat ruimte voor ontroering. Holzinger die moederziel alleen op een minigitaartje speelt, of Riebeek die ontwapenend over hun totale overgave aan de kunst vertelt. Kippenvel schuilt soms in iets kleins.

Al wordt het grote gebaar zeker niet geschuwd. Riebeek doet aan sacraal dansen met de ogen toe, om toch maar in een trip te geraken. En Holzinger verliest zich helemaal in haar circusact met doek. Ondertussen zijn hun naar MGMT en andere hedendaagse hippies verwijzende kostuums uitgespeeld, en kan Holzinger glijden doorheen de verse pipi van Riebeek.

Deze artiesten, ofschoon meerdere hoeken af, moeten ongelofelijk vrij zijn, in hun leven en in de kunst. Ze hebben geen gêne, hebben lak aan structuur in de voorstelling, en combineren kitsch en hardcore op een ongeziene manier. Op een vreemde manier wordt *Kein Applaus* zo toch een heel sterke productie. (FT)

de hongerwinter van 1943 is zijn vrouw Marie zelfs schielijk overleden aan de gevolgen van ontbering en kou.

Tijdens zijn leven had Brusselmans ook last van de eeuwige vergelijkingen die tussen zijn werk en dat van de meester van Jabbeke gemaakt werden en van de vervelende verhalen over de vermeende concurrentie die tussen beide grote schilders zou heersen.

Die “vete” was zelfs tot in diep in de Parijse kunstkringen doorgedrongen.

In een vensterkast op de eerste verdieping van MuZee las ik daar nog een mooi krantenverhaal over dat van de hand bleek van mijn oude kunstleraar K.N. Elno en dat ik u nu speciaal voor u uit hoofd citeer.

Het gaat om de transcriptie van een zeldzaam interview dat Brusselmans naar aanleiding van een salon toestond aan een Frans journalist. Die vroeg hoe het nu eigenlijk zat tussen hem en Permeke.

Brusselmans: “Wat bedoelt u eigenlijk?”

Journalist: “Nu, ja. Ik wil eigenlijk alleen weten wat er van aan is van die concurrentiestrijd tussen u en de grote expressionist uit Sint-Martens Latem.”

Brusselmans: “Excuseer, wilt u de naam eens spellen van die schilder waar u het over heeft?”

Journalist: “Maar enfin! Permeke! Ik heb het over de grote schilder P-E-R-M-E-K-E!”

Brusselmans: “Permeke, zegt u? Het spijt mij, maar die naam is mij onbekend.”

Hombres complicados, die twee, als u het mij vraagt !

En mannen naar mijn hart, natuurlijk.

Als u goed rondkijkt komt u er hier in Oostende dezer dagen ook zo'n paar tegen. Doe hen mijn groeten.

Marc Didden, 1 augustus 2011

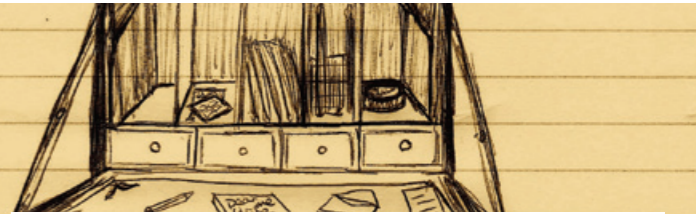
TIENERJURY: OVER ABEL EN KAÏN

Na de kinderjury vorig jaar heeft TAZ nu een... tienerjury. Ze hebben alle vier een prachtige voornaam waarmee ze het ooit, hetzij in de journalistiek, hetzij in de kunstenwereld, nog ver zullen schoppen (lees: Maria-Victoria, 14 jaar; Cosima, 10 jaar; Stan, 10 jaar, en Bavo, 14 jaar) en brengen de komende dagen geregeld verslag uit van hun wedervaren.

DE RECENSIE

Vandaag trokken we naar het Leopoldspark om de voorstelling *Abel en Kain* te bekijken. Een voorstelling over een oliebollenverkoper Lev, een ingeweken Pool die in dit stuk zijn broer Maldec na tien lange jaren terugziet.

We kwamen net op tijd aan en ploften neer op de eerste

rij. Al snel werd duidelijk dat dat géén goed idee was: een mengeling van spaghetti en geel schuim plakt namelijk nog altijd aan onze benen. Het werd daarna allemaal nog plezanter - toen de twee broers erin slaagden om het oliebollenkraam nog viezer te maken. En vooral toen ze daarna nog een kleine schoonmaakster uit het publiek aanwrievden die de grote kuis mocht houden. Maar aan haar glimlach te zien vond ze dat helemaal niet erg.

En zo ging de fantastische chaos almaar door, de oudjes die langswandelden wisten ongetwijfeld niet wat ze zagen toen twee mannen als gekken door het park renden.

Een hilarische, foute voorstelling dus. Maar dit moet u zeker zien, al is het maar voor de gratis oliebollen op het einde.

DE VRAAG & HET ANTWOORD

Toen we onze buikjes hadden rondgegeten met oliebollen, stelden we aan een kleine toevallige passante een paar vragen. Dat de waarheid uit de kindermond komt, is nu wel duidelijk bewezen.

Wat vond je van het stuk?

“Zo mooi dat ik na gisteren besloten heb om hem vandaag nog eens te bekijken. En zo grappig als ze achter elkaar aanzitten. *(lucht)* Een dikke aanrader!” (MVB/CB/SS/BS)

**FAMILIEPARK, NOG T/M VRIJDAG, TELKENS OM
13U30 EN 16U30**

POST PRESENT FUTURE JONG THEATER: RUTH CROSS

Een brief naar jezelf schrijven; niet iets wat je elke dag doet. En wat zet je daar dan in, in zo'n brief? Wens je jezelf geluk? Waarschijnlijk wel. Misschien een tekening van waar je je momenteel bevindt – een klein bureautje met zicht op de Noordzee. En dan: vang je de brief serieus aan? Het is tenslotte *maar* een brief naar jezelf. Niemand die ooit te weten komt wat erin geschreven staat.

In het kader van Jong Werk plaatst de Britse installatie-artieste Ruth Cross u voor deze vragen met haar installatie *Post, Present, Future*. Door het eeuwenoude medium van de briefwisseling laat ze het verleden en de toekomst in de ruimte van het heden met elkaar in dialoog treden. Dat heden speelt zich af aan het Zeeheldenplein, waar een charmant bureautje, voorzien van pen en papier, de deelnemer uitnodigt zichzelf een brief te schrijven. De belofte die ze maakt is dat de brief na vijf jaar zijn weg naar jou terugvindt. De herinnering aan het schrijven ervan smeult nog na in het achterhoofd maar wat erin staat weet je niet meer. Opendoen. En de ontroering, aandoenlijkheid en melancholie van je eigen schrijfsels binnenlaten. (HD)

**T.E.M. DO 04/08 - 11U TOT 22U (DOORLOPEND)
VR 05/08 - 11U TOT 19U (DOORLOPEND)
GRATIS - ZEEHELDENPLEIN**

COLUMN: MARC DIDDEN 'EEN FAN VOOR HET LEVEN'

Toen ik vanmorgen opstond vroeg ik aan mezelf, vooral omdat er niemand anders beschikbaar was: "Wat gaat Marc doen vandaag?" en al vrij snel kwam het antwoord uit de printer in mijn kop gerold: "Marc gaat vandaag eens een tentoonstelling bezoeken."

Dat was de opdracht die ik mezelf gaf en omdat je op dat vlak in een stad zoals deze waar ik mij op dit moment bevind niet écht *l'embarras du choix* hebt stond ik al gauw voor de deur van de reizende expo die met grootse museale middelen leven en werk van de nu helaas van ons heen gegane tv-serie *F.C. De Kampioenen* oproept.

Ik was wat te vroeg en de deuren van de tentoonstelling waren nog gesloten toen ik aankwam, wat een bordkartonnen Marijn Devalck er niet van kon weerhouden mij te begroeten met de populaire oerkreet: "Mijn Gedacht !".

Ik draaide mij dan maar om en liep de hele Leon Spilliaertstraat af, tot daar waar ze van naam verandert en de Romestraat wordt, en waar op nr.11 het mij iets te woordspelerig benoemde MuZee huist.

Ik ben er vroeger al een paar keer geweest in dat eigenlijk wel mooie museum, waar directeur-conservator Phillip Van den Bossche al jaren merkwaardig werk verricht, en dat ondergebracht is in de voormalige lokalen van de S.E.O., wat stond voor Spaarzaamheid en Economie Oostende.

Maar deze keer was ik er bijna prompt voorbijgelopen. Dat kwam omdat er langs de straatkant niet één herkenbaar teken was dat mij vertelde dat ik mij voor een belangrijk kunsthuis bevond.

Geen vlag of wimpel, geen bord of aanplakbiljet verwees naar de uitmuntende retrospectieve van de nog steeds miskende Brabantse fauvist Jean Brusselmans die er op dit ogenblik en nog tot 4 september plaats vindt.

Misschien is dat een ode aan het minimalisme, misschien is dat een vorm van protest tegen het falende kunstenbeleid, misschien hebben ze bij het MuZee niet graag dat er veel volk over de vloer komt...

Tenslotte las ik deze week nog in *De Morgen* dat de man die door velen beschouwd wordt als de beste kok ter wereld nu eindelijk zijn ultieme droom heeft bereikt: een restaurant openen waar geen klanten meer mogen komen.

Mij kan het geen halve zak schelen, zelfs niet als die Ferràn Adria heet, want ik ga toch niet graag op restaurant.

En nu ik toch aan het liegen ben : ik ben ook niet geïnteresseerd in seks.

Maar van Brusselmans hou ik wel en dus had ik deze toch wel gigantisch onderschatte meester van het vaderlandse expressionisme wat meer *pump & circonstance* toegewent, daar in de Romestraat.

Ik ken Brusselmans eigenlijk nog niet zo heel lang en dan nog via de Nederlandse theatermaker en filmregisseur Alex Van Warmerdam die mij in de vroege jaren '90 eens een vriendendienst bewees en die, toen ik vroeg hoe ik hem daarvoor moest belonen, helemaal terecht zei: "Vriendendiensten moet je niet belonen, maar als je dan toch aandringt wil ik wel graag een mooi boek over Jean Brusselmans."

En zo geschiedde.

Eer ik het boek aan Alex overhandigde heb ik er zelf wel eens in gepiept en ik was nog niet half doorgeraakt of ik was al een fan voor het leven.

Je zou Brusselmans met wat gemakzucht de Picasso van Dilbeek kunnen noemen, maar daar doe je beide grote kunstenaars toch eigenlijk tekort mee.

Brusselmans was helemaal *his own man* en een wandeling door MuZee maakt meteen drie dingen duidelijk: hier hangt alleen maar kwaliteit.

Net als zijn vriend Rik Wouters schilderde Brusselmans vooral zijn eigen vrouw, en wanneer die even naar het toilet was: gewoon datgene wat hij dan door zijn raam zag.

Huizen en velden waren dat dus.

Bij de eerste die van Bosvoorde, bij de tweede die van Dilbeek.

Brusselmans wist van zichzelf wel dat hij goed was.

En mee kon met de besten.

Omdat hij nooit enige vorm van succes heeft gekend tijdens zijn leven had hij alles wat nodig was om integer te zijn en ook veel tijd om na te denken.

Dan bedacht hij dingen als:

"Ik weet nooit op voorhand hoe ik een schilderij moet beginnen en ik luk er nooit in het te beëindigen: hierin gelijk in op Titiaan".

Of:

"De schilder moet de natuur op een nieuwe manier zien. Hij moet dus de techniek zoeken die deze manier van zien uitdrukt en dus anders zijn dan de voorgaande... Wat de schilder als een duidelijke uitdrukking beschouwt zal voor de meerderheid een raadsel blijven."

Als u ze wat hoogdravend vindt, bedenk dat deze wijsheden tot stand kwamen op basis van een lege maag. Want Brusselmans is zijn hele leven lang straatarm geweest en in

INTERVIEW: TRISTERO 'WE ZIJN ALLEMAAL OP ZOEK'

Elke dag plaatsen we zoekertjes in de krant of op het internet. Sommige met kans op slagen, sommige al iets minder. Kleinoden van onschatbare waarde of triviale hebbedingetjes; allen vinden ze hun weg naar de zoekertjespagina achterin de krant. We lopen steeds onze wensen achterna, zonder te weten of we ze ooit vervuld zullen zien. Elke dag is een zoektocht.

Het Brusselse theatergezelschap Tristero geeft die zoekertjes in *The Search Project* een plaats op scène. Op ontwapenende manier tonen ze de mensen achter de advertenties. Op zoek naar een speelgoedboot, sigarenbandjes, een lang verloren armbandje of rauwe seks. Een vreemde zoektocht die vaak kostelijk vermaak maar evenzeer momenten van ontroerende schoonheid oplevert. Een gesprek over hun zoektocht als theatermakers met regisseur Peter Vandenbempt en regieassistente Myriam Van Imschoot.

De tekst is een soort collage van zoekertjes. Hoe is de zoektocht naar materiaal in zijn werk gegaan en hoe werd dit in de voorstelling verwerkt?

Peter Vandenbempt: "We gingen voornamelijk op zoek in krantenknipsels en op het internet. Maar evenzeer maakten we gebruik van een drietal boekjes waar oude zoekertjes van o.a. *La Libération* uit de jaren '70 in verzameld stonden: de eerste Franse krant die zoekertjes publiceerde. In de voorstelling wordt de tekst zowel gesproken als geprojecteerd. Ik vind het belangrijk om een deel van de zoekertjes ook visueel weer te geven. Om de mensen te laten lezen. Dat is immers de meest voorkomende vorm waarin mensen zoekertjes tegenkomen: geschreven."

Myriam Van Imschoot: "De oorspronkelijke uitdaging was om op basis van wat we vonden ook een compositie te maken. Daar hebben we ons aan gehouden."

Wat lag aan de oorsprong van jullie keuze om met zowel ervaren als onervaren performers aan de slag te gaan?

Vandenbempt: "Dat heeft te maken met de goesting om met een grote groep te werken en om die groep op een of andere manier representatief te laten zijn voor de maatschappij waarin we leven. Zoekertjes worden geschreven door mensen uit verschillende sociale lagen, met telkens een andere schrijftuur. We wilden dat verschil in *couleur* weergeven: mensen die een mooie dictie hebben, naast anderen met een iets hoekigere stijl."

Van Imschoot: "We wilden dat echter niet tot het uiterste drijven en tot stereotypie komen. Je kunt daar heel ver in

gaan. Wij deden een poging om, door met acteurs en niet-acteurs te werken, het professionele te doorsnijden en zo verscheidenheid te verkrijgen. Maar nooit te specifiek. Onze acteurs moeten zich niet anders voordoen dan ze zijn. Ze kunnen met hun eigen kleur en talent op het podium staan."

In de voorstelling wordt gespeeld met de intimiteit van de zoekertjes. De wensen van de personen achter de zoekertjes worden opeens in de publieke ruimte gebracht.

Vandenbempt: "Dat is altijd een beetje de paradox van zoekertjes geweest. Een intieme wens of persoonlijke verlangens worden met een zoekertje publiek te grabbel gegooid. Zowel in de krant, als op het internet. Maar dus ook op de scène. Dat levert constant een spanning tussen het private en het publieke op."

Van Imschoot: "En dan start de verbeelding: 'Wie zou dat kunnen zijn?' Diegene die het zoekertje uitschrijft, verbeeldt zich een bepaald soort leven of toekomst die al dan niet compleet is naargelang het bezit van wat hij of zij zoekt."

Jullie voorstelling is gebaseerd op de constante zoektocht naar geluk. Is het jullie bedoeling om in de tijdsperiode van deze voorstelling de toeschouwer iets dichterbij dat geluk te brengen?

Van Imschoot: "De confrontatie met die constante zoektocht kan ook iets tragisch zijn: al die verlangens naast elkaar zien en confronteren met je eigen verlangens. Toch wil ik het ook relativerend zien. We zijn allemaal zoekend. Als er iets is wat we gemeenschappelijk hebben, dan is het wel dat er steeds een verlangen is."

Vandenbempt: "En ook hoop. (*lacht*) Dat is wel belangrijk. Uit al die zoekertjes spreekt hoop maar soms ook wanhoop. Toch is het vooral de hoop die blijft hangen. En dat is iets wat op een of andere manier louterend kan werken als je ernaar kijkt." (HD)

**VANDAAG OM 17U IN LOODS NMBS
COALITION: 03/08 OM 20U30 EN 04/08 OM 17U
IN LOODS NMBS**

IMPRESSIES: DIJKNOMADEN BRIEFWISSELING

Hey Evelyne,

Hoe ist?

Nog geen overdosis theater opgelopen?

Als ik even voor mezelf spreek: ik ben ieder jaar opnieuw vooral benieuwd naar het werk van de jonge theatermakers. Niks mis met de gevestigde waarden hier, maar de jonge makers zijn toch dikwijls de stuwende kracht in het podiumlandschap. Daarom had ik ook dit jaar met stip de verschillende Nomadenparcours in mijn agenda gezet. De namen van de parcours mogen dan wel veranderd zijn, het concept is nog steeds hetzelfde: met een gevarieerde bende door de straten van Oostende dwalen, op zoek naar al dat jong talent. Ik kan je alvast verzekeren, het was (om het even met de woorden van Marc Didden te zeggen) geen *kinderkak*. Ik wil graag enkele gedachten met je uitwisselen over wat we gezien hebben..

Een voorstelling die mij heel erg is bijgebleven en waar niet naast te kijken valt is *Freeze* van de Nederlandse Nick Steur. Volgens de infobrochure doet hij iets heel eenvoudig, namelijk stenen op elkaar stapelen, maar ik heb nog nooit zo hard op het puntje van mijn stoel gezeten. Tot daar de suspense van het stuk want los daarvan zit het geheel ontzettend goed in elkaar. Terwijl hij met een concentratie van het hoogste niveau zes verschillende steenconstructies bouwt bovenop kubussen van spiegelglas, horen we een vooraf opgenomen tekst die Nick zelf heeft ingelezen; grappig maar vooral ook clever en gelaagd. Lijzig traag, omdat hij niet genoeg tekst heeft, heeft hij het over onze verwachtingen, het nut van de tekst, de relatie met de toevallige voorbijgangers en de betekenis van zijn performance. Wat ik er persoonlijk zo sterk aan vind, is dat hij via de tekst alle elementen van de performance met elkaar in verbinding weet te brengen. Op een intelligente manier weet hij zijn eigen handelingen te commentariëren zonder daarbij de omgeving en het publiek uit het oog te verliezen, geen navelstaarderij of *arty-farty* gedoe dus. Een ander niet te verwaarlozen aspect van *Freeze* is de alomtegenwoordige aanwezigheid van de mislukking, het uit balans geraken van de stenen. Veel

jonge makers laten tegenwoordig 'het falen' deel uitmaken van hun werk maar zo treffend als hier heb ik het nog maar zelden gezien. Een voorstelling die zijn publiek zowel gevoelsmatig als intellectueel weet te raken, het is geen evidentie en zonder twijfel een kunst op zich.

In diezelfde Dijknomaden was ook *Thee* te zien van het gezelschap Poolse Vis. Eveline Agema en Inge Voskamp zetten twee personages neer die een mengeling lijken te zijn tussen Mr. Bean en de gestoorde karakters uit de Britse comedy-serie *Green Wing*. Met hun stijl refereren ze dan weer sterk aan de typische deurenkomedies die dankzij de Spaanse en Nederlandse tv-zenders in ons collectief geheugen gebrand staan. Niet helemaal mijn ding, maar ik moet wel toegeven dat alle elementen van het 'toneeltje spelen' goed zaten. Het zijn beide goede actrices die hun personages geloofwaardig wisten neer te zetten, het stuk heeft een evenwichtige dramatische opbouw en een strakke timing, wat een onmisbaar element is in comedy. Misschien hou ik dus niet van dingen die te goed in elkaar zitten, en mis ik net daar de aanwezigheid van de mislukking.

Een laatste voorstelling in het rijtje van dit parcours is *Manita* van Nikolas Lestaeghe. Wat hij deed was eerder interessant als beeldend werk dan als theatervoorstelling. Inhoudelijk was Manita ludiek maar spijtig genoeg een beetje aan de magere kant. Het beeld van de jongen die een krakkemikkig vliegend object maakt om zijn persoonlijke missie vorm te geven, is van een vertederende onschuld maar past beter in een museum dan in een theaterzaal. De opbouw naar het laatste beeld toe is dan wel grappig in al zijn klunzigheid, maar voor mij volstrekt overbodig. Eén beeld zegt soms meer dan een volledig verhaal.

Benieuwd wat jij ervan vindt...

Anyways.

Catch you on the flipside!*

x Carmen

* Heb ik vandaag geleerd van Simon... Yo!

Ola Carmen!

Ik beken: mijn kop begint al serieus vol te zitten...

Eventjes wat dingen op een rijtje. *Here goes*.

Ja, dat jong talent is ook voor mij het kloppend hart van het festival, maar als Wijk-, Dijk- of Maannomade lijkt het leven me eerlijk gezegd geen pretje. Eigenlijk is het een heel gekunstelde constructie: drie of vier voorstellingen samenplaatsen in één parcours, zonder dat ze daarom inhoudelijk of vormelijk iets met elkaar te maken hebben. Die Nomaden hebben hun plaats in de rij niet gekozen, en toch wordt de tweede Nomade onherroepelijk afgewogen tegenover de eerste, en hebben de derde en zeker de vierde te lijden onder de opzettende vermoeidheid van hun toeschouwers. Bovendien leeft nog steeds een beetje de perceptie dat de Nomaden de 'zwakke' broertjes zijn binnen het JTW, omdat ze geen eigen ticket mogen vragen, geen eigen plekje in de brochure hebben. Ze moeten vechten voor hun bestaansrecht. Om maar te zeggen: Nomaden te land, te zee of in de lucht: respect.

Des te meer daar ze dit jaar behoorlijk stevig uit de hoek komen.

De dames van Poolse Vis konden je niet helemaal bekoren – als ik het goed begrijp omdat Thee volgens een beetje te goed 'in elkaar zat'. Herinner je je nog de discussies over metier versus noodzaak van de vorige jaren? Toen overspoelde ons een golf van frêle meisjes, die in de een of andere vochtige kelder met de nodige dramatiek hun ziel blootlegden – maar helaas het vakmanschap ontbeerden om hun geneuzelde biecht tot iets meer te maken dan een dagboekfragment. Dan vind ik de neurosen van de twee oude schoolvriendinnen, hun ongemak en het ontsporen van hun beider werelden boeiender om naar te kijken. Door een knap fysiek spel en een enorme beheersing van metier wisten de dames hun van de pot gerukte tranche (hoe inhoudelijk licht ook) iets tragisch mee te geven. Maar bovenal, en niet onbelangrijk, waren ze een plezier om naar te kijken.

Iemand moet de grap maken: in de Dijknomaden zat alvast één, ja, dijk van een voorstelling. Over *Freeze* van Nick Steur kan ik je alleen maar bijtreden, met hoge giljetjes van

plezier. De performance, toepasselijk in een kunstgalerij gezet, is een pareltje. *Freeze* is niet enkel superspannend, maar wat deze performance onderscheidt van een doorsnee gimmick is de metatheatrale tekst die er naast en tussen zit, en die meer dan één kritische beschouwing over theater bevat. Zo geeft Steur aan de stenen onbewerkt te gebruiken, zoals ze voorkomen in de natuur, want 'enkel door de dingen te gebruiken zoals ze zijn, en niet zoals ik zou willen dat ze zijn, geraak ik uit m'n comfortzone'. Lees: makkelijk is dat toch, theatermakers, om een illusie te creëren – maar ga maar eens met de realiteit aan de slag. (Wat me trouwens sterk doet denken aan *The Tatiana Aarons Experience* – ook al een uitstekende voorstelling over het medium theater.) Uit de confrontatie tussen de live handeling en de vooraf opgenomen tekst spreekt voortdurend dat verlangen: iets creëren in het hier en nu, de werkelijkheid te grijpen, op het moment zelf – een ijdel verlangen overigens, want zoals een kat steeds net op tijd wegglipt, zo ontglipt het heden altijd de maker. Om nog lang, lang over na te denken – nadat we van spanning het zweet van ons voorhoofd hebben gewist.

Manita van Nikolas Lestaeghe noem je mager, maar hier wil ik verzachtende omstandigheden inroepen: in plaats van 'mager' zou ik 'fragiel' willen zeggen, en daar komt de Nomadenspook op de proppen. Ik moet eerlijk zijn: ook ik was niet erg gepakt door Lestaeghes vermeende Icarusverhaal, maar ik had het gevoel dat het publiek, na de bijna ondraaglijke spanning die Steur had opgebouwd, vooral zat te wachten op ontspanning – in de hele slapstickachtige opbouw naar de pointe werd voortdurend hard en schuddebuikend gelachen. Misschien had deze voorstelling in andere omstandigheden de intensiteit gewonnen die hij nu ontbeerde.

Enfin, genoeg voor vandaag. Ik wil nog een beetje van de zon genieten. Binnenkort vervolgt? Over de Wijknomaden?

Uw E.

P. S. Waar is dat, the flipside? Haha.